Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversatte og efterlignede af Thor Lange.
Titel | Title:	Fra fremmede Lande : Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1876
Fysiske størrelse | Physical extent:	84 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

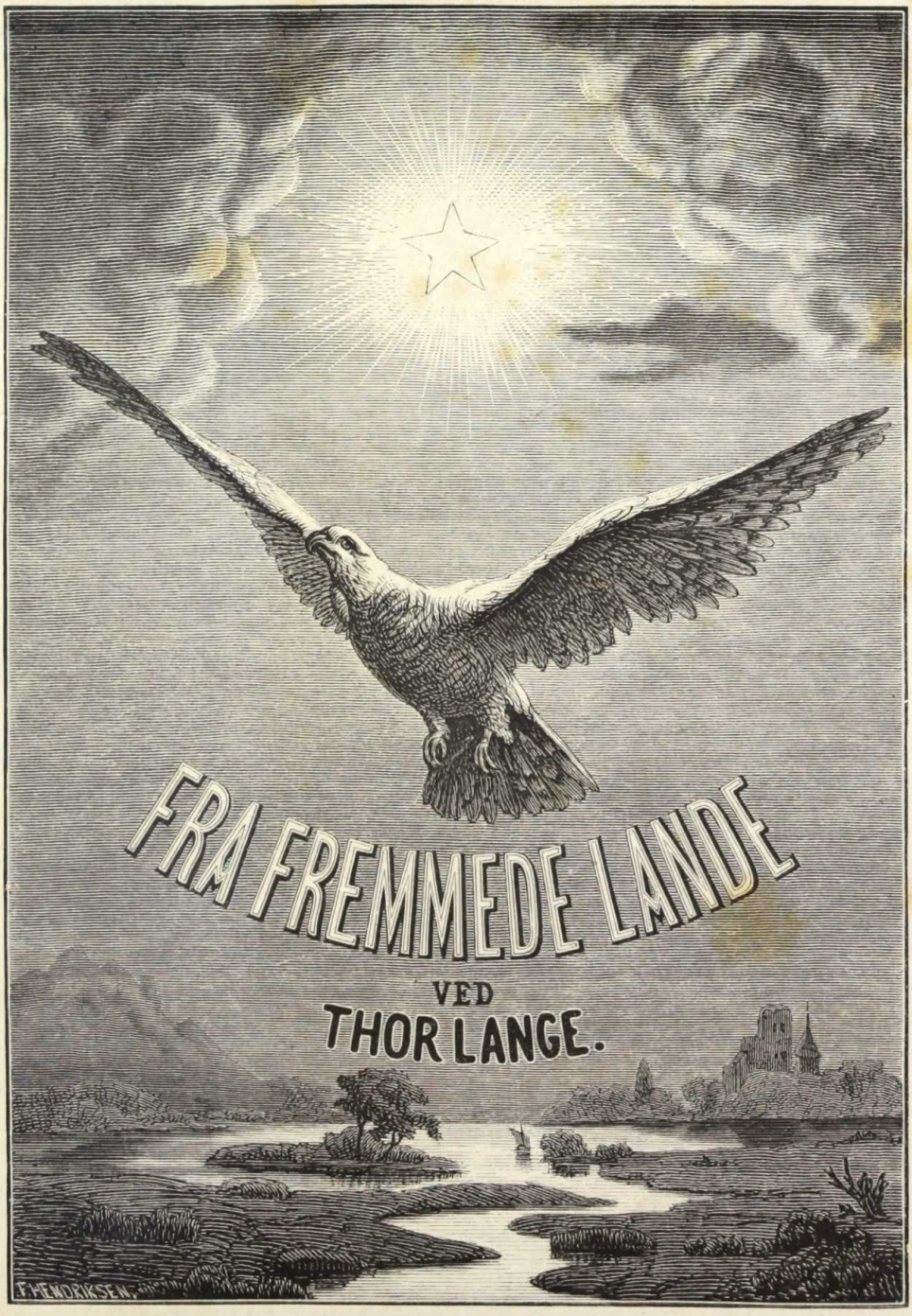
53. - 7.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00007 X

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FRA FREMMEDE LANDE
VED
THOR LANGE.
F. HENDRIKSEN

FRA FREMMEDE LANDE.

DIGTE

OVERSATTE OG EFTERLIGNEDE

AF

THOR LANGE.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

THIELES BOGTRYKKERI.

1876.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jndhold.

A. Rimfri Kunstdigtning.

B. Folkesange.

C. Sonnetter.

A.

Rimfri Kunstdigtning.

Dicamus bona verba.

Hymne.

Min Himmels Engleskarer!
Knæl for min Søn saa dybt som for mig selv!

Og neppe havde Almagts Herre talet,
Før Englehærens klare Jubelraab
Til Klang af Toner, ingen Tone maler,
I mægtigt Hosianna rulled ud,
Saa lydt og frydefuldt, at Himlen runged.
De bøjed Knæ for Fader og for Søn,
Hver Engel kasted ned for Thronens Fod
Sin Guldkrands flettet ind med Amaranthus,
Med Amaranthens evigtfriske Blomst.
I Paradiset havde Gud den plantet

Ved Livets Træ, men dengang Adam faldt,
Da tog Alfader Blomsten hjem igjen;
Nu spejler den sit Løv i Livets Kilde,
Hist, hvor Velsignelsens den dybe Flod
Sin Ambrastrøm igjennem Himlen ruller
Med Salighedens Roser ved sin Bred.
I Straaler flettet lægges den som Krands
Om hver en Udvalgts lysforgyldte Lokker,
Nu laa de tætte Krandse strøede ud
Paa Himlens Gulv, en Sø af sleben Jaspis,
Der spejled Blomsterflorets Purpur af.

Da greb hver salig Sjæl sin lette Harpe,
En solblank Strengeleg for evig stemt;
Og pragtfuldt klang et Forspil nu til Hymnen,
Paa rige Harmonier bar de frem
En Sang om Gud og vakte stærke Toner.
Hver Sjæl sang med, og ingen Røst gik tabt;
Den Samklang høres kun i Himlens Højchor.

Først sang de, Fader, Almagts Gud, om Dig,
Der aldrig kjender Død og Maal og Skifte,

Du Evighedens Konge, Livets Udspring,
Og Lysets Kildevæld, men selv usynlig
I Straalepragten, hvor din Throne staaer.
Og did kan selv en Engel ikke komme,
Naar ikke Du har lagt omkring din Pande
Et Skyggeslør — af Lys som intet andet,
Men mørkt at se i Forhold til Dig selv.
Og dog, dets Glands gjør Himlen blind — den største,
Vidunderklare Seraphim maa dér
Slaa begge Vinger sammen for sit Ansigt.

Saa sang de, Guds enbaarne Søn, om Dig,
Den store Faders fuldtudtrykte Billed,
Hvis Aasyn vi tør se og uden Dække
I Dig beskue Herrens Herlighed,
Som ellers intet Øje kunde rumme.
I Dig staaer al hans Ære foldet ud,
Og lagt paa Dig hans hele Højhed hviler;
Det var ved Dig, han skabte Himles Himle,
Og det var kun ved Dig, at han fik knust
De opadstræbende, de onde Magter.
Hin Vredens vilde Dag Du spared ej

Din store Faders rædselsfulde Torden.
Ej standsed da din Stridsvogns Flammehjul,
Mens frem Du rulled over slagne Engle,
Saa Himlen, den urokkelige, skjalv.
Og efter Sejren blev Du hilst med Jubel,
Men kun som Sønnen af din Faders Magt,
Som den, der søndertræder hver hans Fjende!

Men saadan har han ikke gjort ved os!
De store Magter fik os til at falde.
Det tyktes Dig for strengt, Algodheds Gud,
At dømme os, Du vilde heller skaane.
Og han din elskte, din enbaarne Søn
Fornam det glad, Du agted ej saa strengt
At dømme os, Du vilde heller skaane.
Den Strid, som Retfærd kjæmped imod Naade,
Som præget paa dit Aasyn stod, blev endt
Thi Himmelkronen tog han af sin Pande
Og bød sig selv til Sonedød for os.
En saadan Kjærlighed har intet Maal,
En saadan kan en Gud alene rumme.

Saa hil Dig da, Guds Søn, som os har frelst!
Dit Navn er mig et evigt Stof til Sang!
Din Pris kan aldrig svinde fra min Sjæl
Og aldrig skilles fra din Faders Ære.

Efter John Miltons »Det tabte Paradis« 3die Sang.

Barnebruden.

Dig, o Himmelens Søn! lyseste Guddom, Dig,
Barndomselskovens Gud, hvem jeg har knælet for
I min Tankes den rene,
Nysindviede Helligdom,

Dig lovsynger endnu klarest min hele Sjæl!
Skjøndt saa mangen en Brand hærged din Tempelhal.
Første, faureste Flamme!
Dig jeg vier endnu min Sang!

Selsomt elskede Blomst! barnlige Længslers Brud!
Du, hvem aldrig jeg frit skued i Øjet ind,
Du, hvem aldrig jeg turde
Kysse henrykt paa Mund og Kind,

Hil Dig! Saligheds Fugl kviddre paa hver din Sti!
Ingen Ret har mit Liv vundet paa Jord til Dig;
Ingen Drøm har mig gjækket,
Intet Blændværk har sveget mig.

Du har aldrig det vidst; Du blev en Andens Brud;
Men uendelig mildt elsker jeg Dig endnu,
Og den hellige Lue
Kaster Lys over al min Vej.

Og naar Englen tilsidst kommer i sagte Flugt,
Lægger Haand paa mit Bryst og slukker Faklen ud —
Gyldne Sol for mit Øje!
O min Barnebrud, det er Dig!

Efter Johan Nervander.

Chariterne.

Svæv, min Sang, paa din lette Flugt,
Let som Vinden i Kvæld, let, som naar blidelig
Kysset svæver fra Mund til Mund;
Flyv med Lovsangens Blomst, evig og duftende!

Flyv til Gratiernes Alter hen,
Flyv med Lovsangens Krands, Muserne fletted den
Fjernt fra hver en forvirret Larm;
Knæl for dem, der saa rent stemte mit Strengespil!

Zeusopfostrede, høje Møer!
Lær min Sang fra sin Flugt stadigt at sænke sig
Ned i Skjønhedens dybe Væld;
Stige skal den paany klar imod Ætheren!

Sangens Kunst er en hellig Blomst:
Naar en dødelig Haand stræber at plukke den,
Falmer den for det plumpe Greb;
Pluk mig Skjønhedens Blomst, evige Gratier!

Nærsom er Eders Guddomshaand:
Intet Blad bliver brudt, Bægrets urolige
Solskinsblinkende Morgendugg
Triller heller ej ud; stærkere straaler den;

I, der søge det Gode frem,
Giv mig det, som er bedst, giv mig en Pigelil!
En med Guldhaar og Øjne blaa,
Først og sidst med en Sjæl, solklar som Øjnene!

Yndefuldt skal hun tjene Jer!
Som Præstinde hos Jer pryder hun Alteret,
Naar den rødmende Sol har kaldt,
Medens Morgenens Luft flagrer i Gyldenflor.

Yndefuldt skal hun tjene Jer!
Som Præstinde hos Jer pryder hun Alteret,
Hvergang Stjernen med blaaligt Skjær
Staaer i Kvæld sprungen ud lig en Forglemmigej.

Hvis hun bærer en Glut ved Bryst,
Vil hun vie dens Liv Eder til Tjeneste;
Og mit Barn og mit Barnebarn
Skal, naar jeg bliver graa, synge Jer Frydesang!

Hjerteglad stemmer selv jeg i,
Mens den dejlige Sol her maa bestraale mig;
Og tilsidst, naar min Dag er endt,
Vil de hellige Tre synge min Vuggesang.

Efter Leopold Grev Stolberg.

Mindet.

Sol for min Sjæl! Hil Dig, Du Mindets Gudinde!
Vemod, din Søster, sænker sit Øje mod Jord;
Du kaster Sløret tilbage,
Løfter dit Aasyn, ser imod det, som forsvandt!

Rolig og højt, Fuldmaanen lig, naar den stille
Lyser paa Graven, lyser dit venlige Blik;
Dvæler ved alt, hvad Du elsker,
Dvæler som Brudens Øje ved Brudgommens Træk.

Frem for din Haand dæmrende Billeder stige,
Friske som Aftnens duftende, dugfyldte Luft.
Lød din livsalige Stemme,
Klang for min Sjæl de dejligste Toner, jeg véd.

Tidt har jeg seet fjernt som en Spejling paa Himlen;
Det var min Ungdoms elskede Steder, jeg saa,
Hvergang Du fletted en lille
Krands af de faa Violer, min Kjærlighed fandt.

Tidt naar Du kom, satte Du Dig ved min Side,
Længe Du talte, Taarerne randt Dig paa Kind,
Naar Du fortalte, hvor Græsset
Slaaer sine Bølger hen over, hvad jeg har tabt.

Kom, naar Du vil, væved end Sorgen Dig Sløret.
Kom, naar Du vil det, klædt i din straalende Dragt!
Glæden er tidt gaaet fra mig;
Høje Veninde, Du er evindelig tro!

Efter Johan Friherre Salis.

Amor og Psyche.

Tidt har paa Grave jeg seet to sammenslyngede Hænder,
Amor gav Psyche sin Haand, Ingen kan skille dem mer.
Boer der da Kjærlighed selv i en Grav? Har Urnen i Gjemme
Skjult under Asken en Gnist, født af guddommelig Ild?
Tro det! Kun ét er det Blus, der splitter Mørket i Orcus!
Kjærlighed kun ved sin Glands Vej til Elysium fandt!

Husk, naar Du døer, at række din Haand til En, som Du elsker.

Døden, der bortkaster Alt, bærer din Kjærlighed med!

Efter Joh. v. Herder.

Hyldest.

Blandt alle dem, dit Komme bringer Dagen,
Blandt alle dem, der tro, naar Du gaaer bort,
At Solens Kreds er slettet ud af Himlen;
Blandt alle dem, hvis Taarer blev dit Smykke
Til Tak for Liv og Haab, men allermest
Til Tak, fordi Du vakte Troen hos dem
Paa Næstens Adelsind og Hjertelag;
Blandt alle dem, der laa med Død i Sjælen
Paa Sorgens onde Seng, men brat sprang op
Ved Ordet, ved dit Livsens Ord: Bliv Lys!
Ved Ordet, der i samme Stund var fuldbragt
I Straalevældet fra dit Engleblik;

Blandt dem, hvis Aandedræt Du er, hvis Tak
Er Tak med bøjet Knæ — o husk blandt dem
Den Yngling, som har knælet dybest for Dig!
Og han har skrevet disse svage Linier,
Og han har tænkt med Jubel, da han skrev:
Min Tanke taler nu til en Forklaret!

Efter Edgard Poe.
(Ungdomsdigte.)

Lykken.

Salig er den, der, før han var født, blev Gudernes Yndling,
Salig er den, der som Barn vugtes af Venus i Blund,
Salig, naar Phøbus har opladt hans Syn og Hermes hans Læber,
Salig, naar Zeus med sit Segl stempled ham Panden som Drot.
Høj, guddommelig høj er den Lod, der faldt i hans Eje!
Inden hans Kamp er begyndt, kroner ham Sejerens Løv,
Før han har levet, er Alt, hvad et Liv kan bringe, ham skjænket,

Før han til Møje har kjendt, naaer han, hvad helst han vil naa!
Stor er vel den, der selv har skabt og formet sin Velfærd,
Han, der med Dygtigheds Staal kraftig sin Parce betvang —
Ikke dog tvang han sig Lykken i Favn — hvad vrede Chariter
Nægted, har aldrig en Mand naaet ved det lyseste Mod.
Villien, den faste, kan fri Dig fra det, som er ikke Dig værdigt;
Det, der gjør Guderne glad, kommer dog kun af sig selv,
Kun af sig selv, som en Skjænk, lig en Kvindes Kjærlighed til Dig:
Yndest er Maalet for Alt baade hos Eros og Zeus.
Guderne selv gjøre Forskjel; dem glæder den spirende Ungdoms
Frodige Vext, og dens Smil lokker de Salige ned.

Ej vil de Himmelske ses af kolde forstandige Øjne,
Al deres Herligheds Glands vise de kun til en Blind.
Gjerne de vælge sig ud en frejdig Barnesjæls Enfold,
Slutte den dyreste Skat ind i det simpleste Kar,
Uventet stige de ned, de skuffe den Stolte, som venter,
Aldrig har Nogen med Magt manet de Frie til Jord.
Den, der har vundet hans Gunst, sender Guders og Menneskers Fader
Ørnen, der løfter ham op, Himmelens Højder at se.
Selvvilligt griber i Mængden han ned; det Hoved, der vandt ham,
Faaer Diadem lagt omkring, kjærligt han fletter det ind
Snart med Oliven og snart med den magtforlenende Guldkrands,

Dog var det Lykken, der først kronede Guddommen selv.
Den, der har Lykken ved Haand, ham hilser den sejrende Phøbus
Sammen med Sjælenes Drot Amor, den smilende Gud,
Havet jævner sig for ham, thi blideligt fører Poseidon
Skibet med Cæsar paa Dæk — Lykken er med ham ombord.
Løven lægger sig ned for hans Fod, og op gjennem Skummet
Skyder Delphinen, saa glad bærer den ham paa sin Ryg. —
Misund ham ikke den lette Sejr, som Guderne gav ham,
Misund ham ej, at i Kamp Venus fra Døden ham rev —
Tykkes Achilles Dig derfor en ringere Helt, naar Hephaistos
Selv har hans Skjold hamret ud, dertil hans knusende Sværd,

Naar om en dødelig Mand Olympens Kreds sig bevæger?
Det er hans herligste Roes, at han var Gudernes Ven,
Saa at de kun for at skjænke den Udkaarne Ry over Alle
Styrted til Tartarus ned Grækenlands ædleste Slægt!
O, bliv ej Skjønheden gram, naar den uden Fortjeneste pranger,
Ligesom Lillien er lys, kun fordi Venus det vil!
Se paa dens Lykke, til selv Du er glad og lykkelig med den,
Det, som for Intet blev skjønt, fryder for Intet Dig selv!
Hist paa det larmende Torv kan Themis Vægtskaalen føre,
Dér skal din Løn vejes af strengt som din Flid har fortjent;
Dog kun en Gud kalder Glæden op i en Dødeligs Kinder,

Altid et Under maa ske, før en Lyksalig Du ser.
Alt, der er jordisk, maa først blive til og grønnes og spire,
Føres fra Form og til Form gjennem den modnende Tid;
Det, som er lykkeligt, det, som er skjønt, staaer aldrig i Grøde:
Fuldendt fra Evighed af træder det frem for vor Sands!
Hver en Dejlighed steg, lig den himmelske Viv Aphrodite,
Uden at vi det forstaa, frem af et grændseløst Hav;
Og, som Athene blev født, udspringer af Tordnerens Hoved
Rustet med Ægis ethvert straalende Visdommens Ord.

Efter Fr. v. Schiller.

Havet.

Himlen ej, kun Himlens Billed
Hviler i din dybe Favn.
Hejberg.

Himmelafspejlende, maalløse Hav,
I Farverne lig en gigantisk Violblomst!
Betagen jeg staaer ved din bundløse Kalk,
Og mærker dit Liv og fornemmer Dig aande.

Himmelafspejlende, maalløse Hav!
Jeg ser Dig tilbunds til den dybeste Tanke,
Der boer i dit aldrigtomfavnede Bryst.
Sig, drager fra Grunden, hvori Du har Rødder,
Den fjerne, den dejlige Himmel Dig til?
Greben af mystisk, dulmende Glæde
Forklares Du selv, naar den Klare Du seer,

Thi Himmelens Glands gyder Glands over Dig,
Og mildt Dig bevæger den rødmende Morgen,
Du leger med Middagens fjerlette Skyer
Og smiler igjen, naar Stjernerne smile.
Men trække de sorte Tordenskyer op
Og søger at tage Himmelen fra Dig,
Da løfter Du højt Millioner af Arme
Og flænger isønder det fjendtlige Mulm,
Og Himlen er fri og Mulmet forsvundet.
Men opfyldt af Skrækken, der nys Dig betog,
Urolig Du kaster endnu dine Bølger;
Thi vandt Du end Skuet af Himlen igjen,
Det bringer Dig ikke fuldstændig til Hvile,
Og ikke jeg troer Dig, hvor glad Du ser ud:
Du stræber at ligne den rolige Himmel,
Men ængstes for det, som Du aldrig kan naa.

Efter Wasìlij Iwànowitsch Shjukòfskij.

Idealet.

Viger end ellers Kvinde for Mand — i det, som er højest,
Viger den mandigste Mand strax, naar en Kvinde staaer frem.
Hvad er da højest af Alt? En rolig Sejerens Klarhed,
Den, der en Glorie lig svæver om Issen paa Dig.
Kommer en Taage Dig nær, faaer den Glands af den glimrende Skive,
Herlig da staa dine Træk frem paa den matgyldne Grund!
Manden kan tro, han er fri — Du er det, thi aldrig forandret

Kjender Du ikke til Valg, ikke forandres Du vil.
Hvor Du end er, er stedse Du helt og stedse den samme;
Selv i Dit Aandedræts Klang toner Din Sjæls Harmoni.
Her er den evige Vaar i rig, uvisnelig Ungdom,
Her er forenet til Et: Blomst og den blussende Frugt!

Efter Fr. v. Schiller.

Kvindens Skabelse.

»Nu bringer jeg Dig, Adam, al din Glæde,
Din Lignelse, din Hjælp, dit andet Jeg —
Et fuldendt Udtryk for dit Hjertes Ønske!«

Saa talte Gud, men mer forstod jeg ikke.
Der overvælded mig en Himmelduft,
Min jordiske Natur, der havde rakt sig
Til Herren op, imens han var mig nær,
Blev dybt bedøvet, mine Sandser brast,
Plat sank jeg ned og sukked efter Hvile.
Da faldt der over mig en stille Søvn,
Husvalende den skygged for mit Syn,
Mit ydre Syn — thi Phantasiens Gjemme,
Det indre Øje, lod den aabent staa,

Saa trods mit Blund jeg tyktes henrykt skue,
At Skaberen var nær — skjøndt luftig let
Dog end saa pragtfuld, som jeg vaagen saa ham,
Han bøjed sig, og fra min venstre Side
Han tog et Ribbén, varmt af Blod og dugget
Af Hjertets Aande; vidt var Vundens Gab,
Men strax det luktes til og groede sammen.
I sine Hænder gav han Knoglen Form,
Og for hans Guddomskunst en Skabning fremstod
Halvt lig mig selv, men saa vidunderdejlig,
At Alt, jeg før beundred, tyktes smaat,
Hvadeller summet op og gjemt i hende
Og i det Blik, der gjød mig over med
En Salighed, jeg aldrig havde vidst,
Og gjennemtrængt af hendes Aandedræt
Blev hele Verden fyldt med Duft af Elskov.
Dog nu forsvandt hun; det blev mørkt; jeg vaagned
— Til hendes Favntag eller evig Graad
Og til et Paradis foruden Glæde.
Alt veg mit sidste Haab — da saa jeg hende
Just saadan som i Drømmen, smykket ud
Med Alt, hvad Jord og Himmel lægger sammen,

Naar En skal gjøres elskelig. Hun kom
Først, skjøndt usynligt, af den store Skaber
Og ledet af hans Røst, der tolked hende,
Hvad Hellighed han har i Kvinden lagt.
Guds Himmel spejled sig i hendes Øjne,
Og høvisk Ynde flytted hendes Fod;
Af overvættes Lykke lydt jeg raabte:
Mit Savn er slukt; nu, Herre, har jeg Alt!
Med fulde Hænder stadig Du mig bragte
Saamangen Skjænk — men dyrebar som denne
Var intet, Du mig før har undt — nu seer jeg
Kjød af mit eget Kjød, Bén af mig selv,
Mig selv jeg seer, og Kvinde skal hun kaldes.
Af Mandens Æt hun er, og Manden skal
Med hende gaa fra Fader og fra Moder
Og begge blive samme Liv og Sjæl!
Hun lytted, og, skjøndt ført af Herrens Haand
Det bølged op i hendes Jomfrusind:
Grandt hun fornam sit eget ædle Værd,
At vindes maatte hun og ikke gribes.
Thi gik hun ej for hastigt mig imøde,
Men tøved, saa hun tyktes mere fin,

Og skjøndt aldeles pur af Tanke maatte
Hun for mit Blik dog vende sig omkring.
Jeg nærmed mig; hun stod med fagre Lader
Og gav huldsaligt mig sit Bifald til,
Hvad bedst jeg talte. Hen til Brudekamret
Hun fulgte med mig, Morgensolen lig.
I hvert et Himmeltegn stod skrevet Lykke
For denne Stund, og hele Jordens Kreds
Bar sin Lykønskning frem i Højtidsdragt,
Mens alle Fugle sang. Den muntre Vind
Løb om i Krat og kasted Roser ud
Og slog sin Vinge gjennem Blomsterhækken
Til Nattens blide, tonerige Fugl
I Sang bad Aftenstjernen haste op
Paa Bjergets Tind at staa som Brudelampe.

Efter John Milton.

B.

FOLKESANGE.

Οὐ ῥόδον ἂνον ὀλεῖται.

Theocrit.

Romance.

Der skulde to Søstre til Kilden gaa,
Og Gai tog Krukken at bære paa,
Imens Oriour paa Blomsterne saa.
Det lufter i Løv, det suser i Træer,
Og nu vil jeg kysse min Hjertenskjær!

Fra Klosteret kom den lille Gerard;
Han kyssede Gai, som Vandkrukken bar,
Og strax fik han elleve Kys til Svar.
Det lufter i Løv, o. s. v.

»Gaa hjem, Oriour, saa stærkt, som Du kan!
»De vente hjemme paa Krukken med Vand,
»Men jeg vil tage Gerard til Mand!«
Det lufter i Løv, o. s. v.

Helt smaa var de Skridt, Oriour hun tog,
Saa saare hun græd, sine Hænder hun slog:
»»Skam faa Du, Søster, at hjem Du mig jog!««
Det lufter i Løv, o. s. v.

»»Du gaaer med Gerard, og vel jeg det seer,
»»Han kyssede én Gang, han kyssede fler,
»»Det troer jeg: Du kommer vist aldrig mer!««
Det lufter i Løv, o. s. v.

Gerard og Gai blev hinanden tro,
De gik til hans Farmoder begge to,
Hun lod deres Bryllup med Ære bo.
Det lufter i Løv, det suser i Træer,
Og nu vil jeg kysse min Hjertenskjær!

Gammelfransk.

Nu hilser jeg alle Jomfruer smaa!

Der red en Svend over Heden ud,
Hans Fjender vare saa mange.
De hug ham fra baade Sværd og Skjold
Og toge ham ilde tilfange.

De ledte ham hen til det høje Taarn,
Saa fast de lukked ham ind.
Det saa en Jomfru i Højenloft,
Og hende randt Taare paa Kind.

Og hun gik frem for sin Fader at staa,
Hun drog sin Guldring af Haand:
»I give mig fri den fangne Mand,
I løse ham af hans Baand!«

»»Jeg giver Dig ikke den fangne Mand,
Jeg lader ham aldrig fare;
Om end det var for dit gule Haar
Og for dine Øjne klare!««

Den Jomfru bagte saa lidet et Brød,
En Fil hun lagde deri;
Hun kasted det ind til den fangne Mand,
At han skulde vorde fri.

Han filede baade den lyse Dag
Og dertil den lange Nat,
Saa filed han sig af Taarnet ud,
Han svingede med sin Hat.

Det gav hun ham, den Jomfru fin,
En Brynje med gyldne Skjæl,
Hun satte ham op paa sin Faders Hest:
Hr. Ridder far I nu vel!

Og der han var kommen ad Vejen frem,
Saa brat han monne sig vende;
Han saa kun lidt paa det høje Taarn,
Han saa vel mer efter hende.

Nu hilser jeg alle Jomfruer smaa,
Dem alle hende til Ære!
For hun har reddet mit unge Liv,
Og hun er min Inderligkjære!

Efter det Flamske.

Lord Lundies Datter.

Hr. William var en Ungersvend,
Han vilde Runer lære
Alt hos Lord Lundies Datter væn,
Og hun have Pris og Ære!

Hun læste med ham den skrevne Bog
Baade ved Gry og ved Kvæld,
Og der de havde læst Bogen ud,
Saa undte han Jomfruen vel.

Han fæstede hende til Adelviv,
Med faure Ord og med snilde;
Men da Lord Lundie spurgte det,
Han vilde den Elskov forspilde.

»Og hør Du, kjære Datter min,
Du sømmer og synger Dig glad;
Men dengang Du loved Hr. William Tro,
Du spurgte mig lidet ad.«

»Du skal ikke blive Hr. Williams Brud,
Han tør Dig aldrig beholde,
For Du skal ægte den unge Prinds,
Al Engelland haver ivolde.« —

»»Og skal jeg ægte den unge Prinds,
Saa bliver jeg altfor stor,
Langt heller jeg vil hos Hr. William bo
Endog under sorten Jord.«« —

Saa førte de hende til Kirken hen
Sammen med Prindsen hin unge,
Silke flød for Gangerens Fod,
Alle de Klerker sjunge.

Hun maatte hos ham for Alteret staa
Og høre den lange Læst,
Hr. William ganger i Kirken ind
Og frem for den Sognepræst:

»Min fromme Herre luk Bogen i,
En liden Stund vil I vente,
Alt mens jeg hilser den unge Brud,
Tilforn jeg vel hende kjendte!« —

Det da svared den Sognepræst,
For han var brat i sit Ord:
»»»Du kunde hilset den unge Brud,
Før hun til Kirke foer!«« —

Der William talede første Gang,
Da græd Lord Lundies Datter;
Men da han talede anden Gang,
Saa hjertelig brast hun i Latter.

Først saa stødte han Vinduet op,
Og siden drog han sit Sværd,
Ind gik alle hans bolde Frænder,
Der skinned Sol over Spær:

»Hør Du det, Du engelske Prinds,
Og om jeg maatte Dig raade,
Saa giver Du mig min Brud igjen,
Det kommer Dig bedst til Baade.

Tag Du i Favn dit forgyldene Skrin,
Om ikke Du bedre kan faa,
Jeg tager i Favn Allerkjæresten min,
For nu skal vort Bryllup staa!« —

Lord Lundie stander i Kirkedør,
Det Bryllup hued ham ilde:
»Nu tog Hr. William min Datter hjem,
Saa nødigt, som jeg det vilde!«

Efter det Skotske.

Unge Pige, Du min hvide Blomst.

Unge Pige, Du min hvide Blomst!
Hvorpaa saa Du, da Du voxed op,
Sig mod hvilket var dit Øje vendt?
Var det vendt mod Skovens høje Gran?
Saa Du op til Egens mørke Løv?
Har maaske Du paa din Moder set?

Unge Stridsmand, Du min rappe Falk!
Ikke saa jeg op til Skovens Gran,
Heller ej til Egens mørke Løv,
Paa min Moder har jeg ikke seet.
Da jeg voxed, blev jeg faur og fin,
Faur og fin, fordi jeg saa paa Dig!

Serbisk (ovs. fra Russisk).

Store Glæder vil jeg Dig fortælle!

Fjernt paa Marken staaer den slanke Hvidbirk,
Sneen smelter bort omkring dens Rødder,
Ved dens Rødder ligger Græsset visnet.
Men i Birkens Top en Due sidder,
Og paa Marken gaaer vor unge Herre,
Lægger an paa Duen og vil skyde.
— Skyd mig ikke, Du vor unge Herre,
Store Glæder vil jeg Dig fortælle!
Første Glæde: Christus er opstanden!
Anden Glæde: Tsaren har Dig kaldet!
Tredie Glæde: Hun, Du elsker, kommer!
Christ stod op, Guds Søn vil Dig velsigne;
Tsaren kalder Dig, han vil Dig ære;
Hun, Du elsker, vil din Hustru være!

Efter det Russiske.

Alt mit Liv paa Jord var at elske Dig.

»Vent mig ikke, Skat, i den stille Kvæld,
Hold nu aldrig mer klare Voxlys tændt;
Sid ej oppe sent efter Midienat.

O vor Solskinsdag er forbi, forbi!
Vore Glæder smaa rusked Blæsten af,
Paa den sorte Jord har den strøet dem ud!

Thi min Faders Mund har befalet mig,
Og min Moders Ord har bestemt det fast:
Jeg skal vies nu til en fremmed Brud!

Dog er Himlens Sol aldrig mer end én,
Aldrig har ved Nat tvende Maaner lyst;
Aldrig elsker jeg mer end første Gang!

Og min Faders Ord tør jeg trodse frit,
Men min Moders Ord har bestemt mig fast
Til en fremmed Brud, til en tidlig Død!«

Det var Svendens Ord til hans første Brud,
Der flød Taarer ned over Pigens Kind,
Og hun hulked højt, da hun svared ham.

»Du min bedste Ven, Du mit Livsens Haab,
Du, paa hvem min Sjæl saa sig aldrig mæt,
Dagens hvide Lys har jeg tabt i dig!

En var Ungen kun under Duens Fjer,
Kun et enkelt Æg ruged Svanen ud,
Alt mit Liv paa Jord var at elske dig!«

Og hans første Brud venter ikke mer,
Men en Nat endnu er der Voxlys tændt,
Og paa Bordet staaer hendes Kiste redt.

Efter det Russiske.

Nu rid kun langt herfra til fjerne Lande.

Der sad en Brud og skjar sin Brudgom Klæder
Og syede Kappen ud med fine Sømme;
Den første Søm var Solens blanke Skive,
Den anden Søm var Himlens runde Maane,
Den tredie Søm var Skovens vilde Fugle.
— Nu rid kun langt herfra til fjerne Lande!
Naar Vintren kommer did, hvorhen Du rider,
Skal Solen skinne, saa Du ikke fryser.
Og falder Natten ud paa dine Veje,
Skal Maanen lyse Mørket bort omkring Dig.
Og kommer Sorgen ind i dine Tanker,
Vil Skovens Fugle synge Glæden til Dig!
Og nu skal mine Øjne ikke græde,
Men heller paa Dig se for lange Tider,
Saa det kan være nok, indtil Du kommer.

Efter det Russiske.

Sig, naar jeg maa vente Dig.

Hørt jeg har, en Fader drev sin Søn fra Gaard,
Bød sin Førstefødte gaa til fremmed Land,
Did, hvor Hylden aldrig staaer af Blomster hvid. —
Og den ældste Søster trak hans Hest af Stald,
Og den anden Søster lagde Sadlen paa,
Men den yngste Søster ledte Hesten frem,
Gav sin Broder Tømmen, mens hun spurgte ham:
Sig, min Glæde, sig, naar jeg maa vente Dig!
»Yngste lille Søster, Du maa vente mig
Først, naar Græsset voxer over Tsarens Slot,
Først, naar Stenen flyder op fra Flodens Bund.« —
Gaa da glad, min Broder, Du gaaer bort til Gud:
Aldrig voxer Græsset over Tsarens Slot,
Aldrig flyder Stenen op fra Flodens Bund!

Efter det Russiske.

Skin, Du varme Sol, paa Rønnebærret!

Skin, Du varme Sol, paa Rønnebærret,
Uden Sol kan Bærret ikke modnes,
Uden Ord kan Pigen ikke vindes.
I mit hvide Bryst en Sorg der sidder,
Og min tunge Tanke lukker for den.
Ned fra Slottet ad den høje Trappe
Gaae de bort med Pigen hen til Kirken,
Hen til Kirken, hen til hendes Bryllup.
En har hendes venstre Haand i Haanden,
Og en anden holder ved den højre,
Men den tredie seer derpaa og græder,
For hans Hjerte havde sovet i ham.

Efter det Russiske.

Jeg vil aldrig vredes paa min Hjertenskjære.

Alle tro Veninder, mine Plejemødre,
Alle smukke Piger, mine Legesøstre!
Hvad er snarest borte, hvad er hurtigst svundet,
Buen over Himlen med de tusind Farver,
Eller Regnens Draaber over Markens Kløver,
Eller Pigens Vrede mod sin Hjertenskjære?
Jeg blev vred paa ham, jeg elsker over alle,
Intet Ord jeg vilde til min Kjærest sige,
Jeg var aldrig mild, og han tav ganske stille.
Al min Kjærlighed i Sneen jeg begraved,
Og min Vrede grov jeg ogsaa ned i Sneen,
At min bedste Ven jeg skulde helt forglemme.
Men ved Foraarstide, dengang Sneen smelted,

Løstes Vreden op og risled bort med Vandet,
Men i Engens Bund slog Kjærligheden Rødder,
Og sprang ud i mange, lyserøde Blomster.
Det var hellig Fest, det var den store Søndag;
Jeg stod tidligt op og vandred ned ad Vejen,
Og paa Vejen mødtes jeg med ham, jeg elsker,
Mine klare Øjne slog jeg ned til Jorden,
Og jeg talte til ham: »Christus er opstanden!«
Og han svared: »Christ er sandeligt opstanden«,
Og han kyssed mig paa Munden og paa Panden.
— Alle tro Veninder, mine Plejemødre,
Alle smukke Piger, mine Legesøstre,
Jeg vil aldrig vredes paa min Hjertenskjære!

Efter det Russiske.

Allevegnefra trak der Taager op.

Allevegne trak der Taager op,
Først fra Nord og Syd, saa fra Øst og Vest,
Og til sorte Skyer hver en Taage blev,
Og de bredte sig over Jorden ud.

Rul nu frem og drøn, stærke Tordenbrag!
Spring fra Himlen ud, lyse Lyn, slaa ned!
Riv Dig løs og fald, klare Stjerneskud!
Og styrt ned til Jord og bryd Graven op!

Revn og skil Dig ad, tunge Kistelaag!
Brist isønder, Lin, vævet ind med Guld!
Luk Dig op igjen, røde Rosensmund!
Kom af Graven ud, første Kjærlighed!

Til den dybe Flod gaa Du hastig hen,
Dine Hænder tvæt i det friske Vand;
Træd med Foden frem paa den hvide Sten,
Og to Muldet bort fra din blege Kind.

Gak da fin som før ind i Kirkens Chor,
Kast til Gulv Dig ned for det gyldne Kors,
Og bed højt til Gud, første Kjærlighed,
At hos mig paa Jord Du igjen maa bo!

Efter det Russiske.

Sig mig kun, hvorfor Du sørger!

Hampen staaer i lange Rækker
I det tørre Bed i Haven;
Fra den unge Piges Øjne
Falder Graad som Regn derover.

Og den lille Lærke ser det,
Og den taler ned til Pigen:
»Sig mig kun, hvorfor Du sørger,
At Du strax kan faa min Bistand.« —

»»»Hjælpe Gud Dig, lille Lærke,
Du er mindst blandt alle Fugle,
Du kan ikke bort mig bære
Til min Ven i fjerne Lande!««« —

»Kan Dig selv jeg ikke bære,
Vil jeg flyve med din Stemme,
Og med den jeg synger for ham,
Saa han troer Dig selv at høre!« —

Moldauisk (ovs. fra Russisk).

Aldrig fik jeg Dig igjen.

Hvorfor staa de fjerne Bjerge sorte, som de bar en Sorg?
Mon den barske Regn dem pidsker, mon den vilde Vind dem slaaer?
Ej den barske Regn dem pidsker, ej den vilde Vind dem slaaer,
Men med Dødningskaren rider Charon over Bjergets Kam.
Foran gaa de unge Svende, bagved gaa de gamle Mænd,
Dog de spæde Smaabørn tog han til sig selv i Sadlen op.
— Og en Sjæl gik hen til Charon, ung var Sjælen, og den bad:

»Charon, giv os Lov at hvile ved den friske Kilde hist,
At de gamle Mænd kan drikke, mens vi Unge spille Boldt
Og de spæde Smaabørn plukke lyse Lillier ved dens Bred.«
Men han svared: »»Ikke vil jeg til den friske Kilde gaa;
Dersom Egnens Kvinder saa Dig, naar i Kvæld de hente Vand,
Kom din Brud og tog Dig fra mig — aldrig fik jeg Dig igjen!««

Efter det Nygræske.

Der rinder en Bæk under Lide.

Der rinder en Bæk under Lide,
Et Møllehjul løber deri;
Det løber langt mere hastigt,
Naar Elsebeth ganger forbi.

Der synge saamange Fugle,
Og hver om sin bedste Ven;
Men hvor to Elskende skilles,
Der falme Blomsterne hen.

Og nu er min Vise ude,
For Møllen er gaaet istaa.
Gud glæde Dig, Hjertenskjære,
Som jeg maatte aldrig faa.

Gammel tydsk Folkevise.

Hr. Johnstone.

Hr. Johnstone og hans unge Maag
De drikke den røde Vin:
»Vel, at Du haver min Søster fæst,
Som jeg haver fæstet din!« —

Det var Hr. Johnstones unge Maag,
Han ypped den værste Kiv:
»»Endog jeg haver din Søster fæst,
Hun vorder aldrig min Viv.««

»»Endog jeg haver din Søster fæst,
Jeg vidste vel, hvad jeg vilde:
Jeg rider saa lønligt til hendes Bur
Og gjør hende til min Frille!««

Hr. Johnstone drog ud sit gode Sværd,
Han bøjed sig over Bord,
Han hug saa fast til sin unge Maag,
At aldrig han mæled et Ord.

Hr. Johnstone driver sin Ganger frem,
Som aldrig han drev den før;
Saa red han ud til sin Søsters Bur,
Han klapped paa Buredør.

»Hvorfor kommer Du, Broder min,
Aarle den Morgenstund?
Og jeg har drømt, at de jaged Dig
Som vildene Dyr i Lund.« —

»»Sandt har Du drømt, at de jaged mig,
De jage mig vel tildøde;
For jeg har slaaet din Fæstemand,
Han vilde din Ære forøde.«« —

»Og har Du slaaet min Fæstemand,
Saa faa Du den værste Men!
Dine Fjender skulle fange Dig ind
Og hænge Dig højt i Gren!« —

Hr. Johnstone driver sin Ganger frem,
Som aldrig han drev den før,
Saa red han til sin Fæstemøs Bur,
Han klapped paa Buredør:

»Og hvorfor kommer Du, Hjertenskjær,
Aarle den Morgenstund?
Og jeg har drømt, at de jaged Dig
Som vildene Dyr i Lund.« —

»»Sandt har Du drømt, at de jaged mig,
De jage mig vel tildøde;
Din eneste Broder ham har jeg dræbt
Og gjort Dig den bittreste Møde!«« —

»Min eneste Broder ham har Du dræbt,
Saa falder Sorgen mig paa.
Men altid gik mig Sorgen af Hu,
Den Tid jeg paa Dig kun saa!«

»Gak ind, gak ind, Allerkjæresten min,
Til Hvile Du vel kan trænge;
Selv stander jeg op paa det høje Taarn
Og vogter Dig blidt og længe!« —

Saa stod hun op paa det høje Taarn,
Og saa sig ud over Tind;
Der saa hun femten væbnede Mænd,
De red under Muren ind.

»Hav Du Godmorgen, Du Jomfru fin,
Med Guld om dit lyse Haar!
Og sig, om Du saa en fredløs Mand
Kom ridende til din Gaard?«

»Sig, om Du saa en fredløs Mand,
Hans Hest saa vel kunde springe,
Naar han rørte sin hvide Falk,
Der drypped Blod paa dens Vinge.« —

»»Vel har jeg set den fredløse Mand,
Han havde saa liden Ro;
Han tvang med Spore sin rappe Hest,
Han red over Tynes Bro.««

»»Men jeg vil bringe Jer Mjød og Vin,
Mens Duggen falder saa kold;
Den Ridder er reden af Skotland ud,
I fange ham aldrig i Vold.«« —

»Hav Tak, Skjønjomfru, for dine Ord,
Og drik Du selv din Vin;
Men han har vundet Alverdens Guld,
Der blev Allerkjæresten din!« —

Saa kasted de deres Gangere om,
De red over Tynes Bro;
Den Jomfru kaldte Hr. Johnstone ud
Og listelig til ham lo.

Hr. Johnstone troede, hun raadte ham Svig,
Der blidelig hun ham kysste;
Han drog sin Daggert af Beltet ud
Og satte den i hendes Bryst. —

»Og hvorfor blev Du mig nu saa vred,
At ilde Du kunde mig slaa?
Alt det Guld, der er i mit Bur,
Det maatte Du gjerne faa.« —

»»Lev nu! lev, Allerkjæresten min!
For Christ og Maria milde!
Alle de Læger, i Skotland er,
Skal tjene Dig aarle og silde!«« —

»Og kunde jeg leve, Du Hjertenskjær,
Jeg gjorde det, naar Du bød;
Men ser Du ikke mit Hjerteblod,
Der triller ned i mit Skjød?«

»Nu rid Du hastig af Landet ud,
At Ingen slaaer Dig med Sværd;
Og hav Du aldrig Taare paa Kind,
For Du er min Hjertenskjær!«

Efter det Skotske.

C.

Sonnetter.

Quan la doss' aura venta
Deves vostre pais,
M'es veiaire, qu'ieu senta
Odor de Paradis.

Bernard de Ventadorn.

Den Falk den har saa højt et Maal,
Den flyver op mod Solens Baal,
Det lyser paa dens Vinger!
Du Sol for alle Stjerner smaa,
Du største Lys, mit Øje saa,
Til Dig min Sang sig svinger!
At skue Dig den vide foer,
Og Romas Kejser, vist jeg troer,
Din Højhed Hyldest bringer!

Efter Minnesangeren Otto v. Turne.

I.

Du høje Helgenbilled i mit Sind!
Du, hvem jeg tilbad, tilbad aldrig trættet,
Du Sol, jeg saa, Du Sol, som aldrig plettet
Har kastet paa min Vej dit milde Skin!

Hav Tak for Morgenskjæret paa din Kind,
For Øjets Glimt, hvis Varme jeg har gjættet,
Og for dit lyse Haar, som trindt har flettet
Omkring min Sjæl sit fine, gyldne Spind!

Din er jeg da, hvorhen jeg saa mig vender;
For hver en Gang din Læbe til mig lo,
Vel tusindfold jeg kysser dine Hænder!

Som Du blev født, der fødes aldrig to!
For mig er Du det største, som jeg kjender;
Kun et er større: hvor jeg var Dig tro!

Efter Ludovico Ariosto. † 1533.

II.

Sæt mig, hvor Solen svider hvert et Straa,
Og der, hvor foraarsmildt dens Straaler spille,
Og der, hvor ingen Straale kan mig naa,
Men evigt Isen ligger død og stille!

Og sæt mig midt i Glædens Blomsterflor,
Lad Sorgens klamme Taager om mig drive;
Gjør mig til Konge for den hele Jord,
Gjør mig saa arm og ussel, jeg kan blive!

Og kast mig ind i Massens plumpe Larm,
Saa stil mig højt paa Himlens tause Bue,
Og løft mig op i Solens gyldne Karm,
Hvadeller lad mig Jordens Indvold skue:

O Du min Elskovs dyre Diamant!
Du var min Tanke, hvor Du end mig fandt!

Efter Henry Howard, Jarl af Surrey. † 1547.

III.

Nu har jeg ledt om hende allevegne,
Ret som en Kronhjort leder om sin Hind;
Jeg gik tilbage til min Længsels Egne,
Hvor først hun har sig præget i mit Sind.

Jeg saa den Jord, hvortil hun har mig bundet,
Jeg saa det Træ, hun har sit eget kaldt;
Men intetsteds har hende selv jeg fundet,
Skjøndt hendes Aand mig mødte overalt.

Mit Syn greb til for hendes Aand at tage,
Jeg troede, saadan skulde jeg den naa,
Men Synet vendte til mig selv tilbage,
Kun i min Sjæl jeg hendes Billed saa.

Nu, mine Øjne, bliv kun stille hjemme,
Og lad min Sjæl det klare Billed gjemme.

Efter Edmond Spenser. † 1599.

LXXVIII

IV.

Betragt det Smil, hun har omkring sin Mund,
Og sig mig sandt, om før I saa dets Lige,
Saa tidt fra hendes Sjæls den dybe Bund
Til Øjet op de tusind Engle stige!

Da lysner det, som naar mod Storm og Slud,
Der uden Skjel greb an ved Sommertide,
Den stærke Sol staaer frem og ruller ud
Sit Hav af Straaler over Verden vide:

Saa flygter Stormen, hele Verden leer;
Den mindste Fugl, som Regnen havde kyset,
Faaer glattet smukt enhver forpjusket Fjer,
Og kviddrer højt og bader sig i Lyset!

Saa blev mig Himlen stedse høj og blaa,
Hvergang et Smil om hendes Mund jeg saa!

Efter Spenser.

XL

V.

Et herligt Syn, naar frit hun lader gynge
De løste Lokker for den viltre Vind;
Et herligt Syn og herligt at besynge,
Naar Rosen rinder op i hendes Kind!

Og herligt, hvor hun fint forstaaer at føre
Sin Dejligheds den glimrehvide Dragt,
Saa intet Stænk af Hovmod kan berøre
Den Glands, der er om hendes Ydre lagt!

Men herligst, naar jeg hører hendes Stemme:
— Bag Purpur ser jeg gjemt et Perlebaand,
Men hvert et Ord, som hendes Læber gjemme,
Blev formet til en Pryd for hendes Aand!

Og alt det andet kan en anden hædre!
— Din Aand har løftet mig og gjort mig bedre!

Efter Spenser.

LXXXI

VI.

Du kaldes skjøn, det maa Du sagtens tro,
Du ser det selv for hvert et Trin, Du træder!
Men mere dog dit Væsens høje Ro,
Og mere dog din rene Sjæl mig glæder!

Thi hver en Blomst, din ydre Skjønhed bar,
Hvor fin den er, den taber dog sin Farve;
Kun Sjælen bliver evig ung og klar,
Og den fordærves ikke som dens Larve.

Det er din Skjønhed, hvad der vidner om:
Din Sjæl blev dannet til et Spejl at være
For Ham, fra hvem alt stort og dejligt kom:
Et Spejl, der evigt taler til Hans Ære!

Ham være Pris! Hans Billed skal bestaa,
Naar hvert et jordisk Billed blegne maa!

Efter Spenser.

LXXIX

VII.

Lad Tvang og Trængsel for min Lykke stænge,
Kun Du kan stænge for mit glade Sind!
Hvert andet Baand forstaaer min Sjæl at sprænge,
Og flyve Dig med Sang i Favnen ind!

Og som en tæmmet Fugl vil gjerne tage
Det hvide Brød af en Skjønjomfrus Mund,
Saa skal min Sjæl fra dine Læber drage
De gode Ord, der gjør den skjøn og sund!

Saa grib min Sjæl og skjænk Du den, Du Rige!
Det bedste Bur, den lyse Fugl kan faa:
Din Barm, hvor i et Solskin uden Lige
De gyldne Tanker deres Vinger slaa.

Thi vist jeg véd, kun dér den kunde lære
At synge, som den vilde, til din Ære!

Efter Spenser.

LXXIII

VIII.

En Svane flyver under Himlens Hvælv,
Fugl Phønix er den kaldet; Sagnet melder,
At den er fast saa sjelden som Du selv,
Og vingelet, saa Døden ej den fælder.

O flyv og Du den mørke Død forbi!
Men vil den naa Dig, skal i Baal Du sanke
Hvert solbeskinnet Haab, Du hviled i
Paa Tinden af din himmelhøje Tanke!

Og tænd da Baalet ved dit Smil i Brand;
I Flammens Hvirvel skal Du dristig springe:
Paa Virakskyer, der gaa mod Edens Land,
Vil ung og klar til Himlen Du Dig svinge!

Dér straaler Du, min Længsels hvide Brud!
Naar Sol og alle Stjerner er brændt ud!

Efter Michel Drayton. † 1631.

IX.

Du klare Strøm, hvor hun, min Helgeninde,
Har viet med sin Fod det sølvgraa Sand,
Hvor hvert et Bølgeblink har spejlet hende,
Som Stjernen spejles i det blanke Vand;

Hvor rosenkindet Vaaren sig forynger
I milde Regnfalds vellugtsvangre Bad,
Hvor roligt Fuglen over Bølgen synger,
Mens Duggen ligger klar paa Blomst og Blad!

Naar Dagens Ild til Aftenskjær var blegnet,
Har tidt min Dronning dvælet ved din Bred;
Og stod hun klart mod Himlens Guldgrund tegnet,
Har dine Vover malt min Kjærlighed!

Saa rinde dine Vover stedse rene!
Vær hilset, Du min Musas Hippocrene!

Efter Drayton.

X.

Skal jeg Dig ligne ved en Sommerdag?
Nej mere lys og blid har Dig jeg fundet!
Thi Somrens Blæst kan tage haarde Tag,
Og Somrens Ungdomstid er brat forsvundet.

Og snart for hedt har Himlens Øje brændt,
Snart saa jeg Skyer den gyldne Kreds formørke,
Snart blev det Skjønne til det Stygge vendt,
En Blomst er død af Regn og en af Tørke.

Men Du, min Rose, staaer i evig Pragt,
Og din Skjærsommertid kan ikke svinde!
Thi over Dig faaer Døden aldrig Magt,
Til Liv og Lys min Digtning skal Dig binde!

Saalænge Nogen kjender Poesi,
Saa lever den, og Du, som boer deri!

William Shakespeare. † 1616.

XI.

Vel maa min Musa være prægtig smykket!
Den fandt, for hver en Gang Du aanded blot,
En Blomst, hvori dit gyldne Navn stod trykket,
Et Navn, der præger kun, hvad der er godt!

Men tak Dig selv, om Du kan stundom finde
Et Ord hos mig, der blev med Glæde læst!
Den stumme Fugl maa Sangergave vinde,
Naar Du har Liv ind i dens Lunge blæst.

De gamle Muser var tre Gange trende,
Nu er der ti, og Du staaer først i Rang,
Og den, Du elsker, vil Du lære kjende
De Toner, som har Evighedens Klang!

Og sang jeg, saa det kunde røre Stene,
Var Stemmen min — men Æren din alene!

Efter Shakespeare.

XII.

Du rummer Alt, der er mig dyrebart!
De mange Vennehjerter, jeg har vundet
Kun for at skilles fra dem altfor snart,
Har i din rige Barm igjen jeg fundet!

Dér throner enevældig Kjærlighed!
Saa skal de fromme Taarer ikke rinde;
Thi misted jeg, hvad elskeligst jeg véd,
I Dig, forvist, jeg skal det atter finde!

I Dig staaer alt, jeg elsked, op igjen!
En selsom Grav, en Kongesal for Livet!
Smykt med Trophæer fra hver savnet Ven,
Der har til Dig, hvad helst jeg gjensaa, givet!

Blandt mange Venner var mit Hjerte delt:
Du er dem alle — tag mit Hjerte helt!

Efter Shakespeare.

XIII.

I Fortids Rim jeg læste mange Gange,
Der stod om Dyd og Dejlighed fortalt;
Og herligt formed sig de gamle Sange,
Thi Skjønhed selv til Liv dem havde kaldt.

Da saa jeg grandt, hvor Sangen højt sig hæved
Til Pris for det, jeg rigest elske vil,
At for den gamle Digters Syn der svæved
Et Billed, som kun Du kan svare til!

Saa var det altsaa Dig, der stod beskrevet!
Hvert ædelt Digt var kun om Dig et Bud!
Dog aldrig mægtig nok din Roes er blevet;
De aned den, men fik den ej talt ud.

— Og vi, som see vor Sol i dine Dage,
Beundre Dig — til mér er vi for svage.

Efter Shakespeare.

XIV.

Min Musa var for svag, den bliver træt;
Den fik et pragtfuldt Navn at følge vide,
Men ene flyver Navnet mere let,
End naar det har min Musa ved sin Side.

O vær ej vred, naar ikke mer jeg skrev!
Se paa Dig selv, saa ser Du med det Samme,
Hvor usselt kun af mig Du skildret blev;
I hver en Linie gjør jeg mig til Skamme.

Men syndigt var det, om min ublu Haand
Beskjæmmed det, den mægter ej at male;
Thi vid: kun det var al min Digtnings Aand,
Om Dig og om din Dejlighed at tale!

Langt mer, end jeg kan sige Dig, langt mer
Kan selv Du se, naar paa Dig selv Du seer!

Efter Shakespeare.

XV.

Jeg véd et Baand, der Sjæl til Sjæl kan føje,
Det brister aldrig, derpaa vil jeg tro!
Thi ingen Magt kan Kjærligheden bøje,
Og ingen Trolddom dysse den til Ro!

Nej, den er Glædens Fyr paa Sorgens Strande,
Og lyser paa den vilde Bølgeflok,
Den staaer som Stjernen over sorte Vande,
Og Stjernen ses, men skattes aldrig nok!

For Tidens Le maa Kindens Roser trille,
Men Hjertets Haab er ikke Tidens Nar!
Det staaer saa højt, at Tiden bliver lille,
Paa Dommedagens Tind sin Plads det har!

Er det ej sandt, saa har jeg aldrig skrevet,
Og ingen Elsker nogensinde levet!

William Shakespeare.